

[Maigaard.]

at grundprisstigningerne er den faktor, som er steget mest i det omkostningsniveau, som ligger bag byggeriet. Grundpriserne er steget mellem 400 og 600 pct. i de sidste 10 år, og det er som sagt den faktor, der har løbet hurtigst. Yderligere stigninger på dette område vil vanskeliggøre en løsning af boligproblemet, og jeg spørger, om man er blind for det, om man prøver at regne det igenem. Hvordan ser gevinster og tab ud, hvis man gør sådan, og hvad er i øvrigt meningen? Hvad agter regeringen at gøre? Vil man bare se på, eller har man tanker om at gribe ind over for dette her?

Et femte afgørende problem i debatten har været spørgsmålet om 1959-loven, om hvordan den skulle forstås og tolkes. Jeg gentager, at det er et vanskeligt felt, og jeg forstår godt, hvis man gør fejl, men jeg undrer mig, når hr. Svend Haugaard i en meget citeret kronik i Politiken den 10. maj i år kan skrive, at 1959-loven skal forstås sådan, at den kræver 5 års ophold i Danmark, at man altså skal bo i Danmark i 5 år for at kunne erhverve fast ejendom. Jeg synes, det ville gavne debatten, om hr. Svend Haugaard ville erkende, at disse bemærkninger er løbet ham lidt hurtigt i penen i maj, og altså her fra talerstolen vil gøre det klart for de mennesker, som interesserer sig for jordproblemer, at man ikke efter den gældende lovgivning skal have boet 5 år i Danmark for at kunne erhverve fast ejendom. Mange mennesker tror det og tror det uden rette. Jeg synes, at de har krav på en hæderlig besked.

Et andet problem i forbindelse med 1959-loven har været, at de meget omtalte sønderjyske jurister har gjort nogle kritiske bemærkninger om muligheden for på tinglysningskontoret at administrere denne lovgivning. Sådan som loven tolkes — den er aldrig blevet prøvet ved en domstol, det er en afgørende ting i dette, den er kun tolket administrativt — er den vanskelig allerede nu at håndtere på et tinglysningskontor, og det vil blive endnu vanskeligere i tilfælde af, at vi kommer i fællesmarkedet. Denne kritik, som er fremført af folk med praktisk indsigt i disse ting, som sagligt og nøgternt lægger tingene frem, får følgende svar af hr. Svend Haugaard i Politiken den 28. august 1972:

„Det kan ikke være svært at spørge folkeregisteret, om vedkommende er dansk statsborger, og hvis ikke, bede om dokumentation for fast ophold.“

Dette svar kan hr. Svend Haugaard umuligt mene. For det første fordi statsborgerbegrebet er ganske ligegyldigt i forbindelse med administrationen af 1959-loven. Det er skingrende ligegyldigt, om man er dansk statsborger allerede i dag. For det andet fordi det vanskelige skøn, hvor man skal skønne over en lang, lang række komponenter i et forhold for at afgøre, om et menneske opfylder 1959-loven, det er ikke noget, man sådan bare kan gøre ved at tage en telefon. Det tror jeg hr. Svend Haugaard ved nærmere eftertanke vil erkende. Det svar kan han ikke mene.

Det er i øvrigt karakteristisk, at dette svar bringes under en overskrift, som dagbladet Politiken utvivlsomt har ansvaret for: „Sandhed drejet til usandhed“, altså en sigtelse mod de sønderjyske jurister — en hård linje, som følges op derved, at dagbladet Politiken har nægtet dem adgang til at svare på hr. Svend Haugaards artikel.

Det fremføres som en trøst, at den forkøbsret og de ekspropriationsregler, som vi indførte i foråret, vil muliggøre, at vi kunne ile til, hvis der opstod et jordpolitisk problem, og bruge forkøbsretten eller bruge ekspropriationsretten. Må jeg hertil bemærke, at hvis vi melder os ind i fællesmarkedet; så er vi forpligtet til ikke at diskriminere nationalt ved anvendelse af forkøbsret og ekspropriationsret, og for det andet, og det er væsentligere, at forkøbsretten og ekspropriationsretten ikke må bruges som nationale værn, men efter de love, vi har lavet, udtrykkelig kun må bruges, hvis det er af væsentlig betydning for udførelse af en planlægning. Det er planlægningsinstrumenter, som ikke kan bruges til et nationalt værn for jorden, og derfor synes jeg, det er at narre folk at sige, at skulle det gå galt, så har vi sikkerhedsnettet, det er forkøbsret og ekspropriationsret. Det har vi ikke, for det er planlægningsinstrumenter først og fremmest.

Hvorfor, spørger man os så, og det gjorde hr. Stetter i sin ordførertale, stemte vi så for jordlovene i maj? Det gjorde vi, fordi vi mener, at disse jordlove er et fremskridt i